

30 Ein neues Lied wir heben an

Wittenberg 1524

1 Een nieu-we lof-zang hef-fen we aan,
zo wil het God de He - re.
Wij zin-gen wat Hij heeft ge-daan,
zijn gro - te naam ter e - re.
Te Brus-sel in Zuid-Ne - der-land
heeft aan twee jon - ge - lin - gen
Hij ons ge-toond zijn won-dere hand,
toen Hij met ze - ge - nin - gen
hen rij-ke-lijk on - der-scheid-de.

- 2 Van deze beiden mag met recht
de een Johannes heten;
net als broer Hendrik recht en slecht
had hij een goed geweten.
Van de aarde scheidend hebben zij
de erekroon verworven;
zich scharend in der heiligen rei
zijn zij voor 't Woord gestorven
en martelaars geworden.

- 3 De Vijand wierp hen in 't gevang
en wilde hen bewegen
met list en dreiging, dagenlang,
Gods waarheid dood te zwijgen.
De Geest maakt de spitsvondigheid
van Leuvens afgezanten
tot narrenspel, hun roem ten spijt:
geen van die knappe klanten
kon ook maar iets bereiken.
- 4 Zij zongen zoet, zij zongen zuur,
beproefden vele listen;
de vrienden stonden als een muur,
trotseerden de sofisten.
De Vijand had hen onderschat;
hij kon het niet verdragen,
dat hij, die zulk een macht bezat,
zo smadelijk was verslagen.
Daar moesten zij voor branden.
- 5 En toen zij hun de monnikspij
en priesterwijding namen,
vermochten zij dat zonder spijt
van harte te beamen.
Zij dankten God, de Heer, dat Hij
zijn kinderen verlost
van 's duivels poppenkasterij,
die, koste wat het koste,
ons om de tuin wil leiden.
- 6 Door Gods genade mochten zij
toen ware priesters worden:
hun levend offer, Hem gewijd,
treedt in in Christus' orde.
Der wereld afgestorven gaan
zij blij naar 's hemels zalen.
De valse waan heeft afgedaan:
geen monnik kan betalen
wat God de mens wil schenken.

7 Een brief-je werd hun voor-ge-legd
om hard-op voor te le - zen.
Daar-in werd kort en klaar ge-zegd
wat ze als ge-loof be - le - den.
Hun groot-ste dwa-ling werd ge-acht:
'Gij moet slechts God ver-trou - wen;
niets dan be-drog is 's men-sen macht,
geen ziel kan daar-op bou - wen.'
Daar moes-ten zij voor boe-ten.

8 Men stak twee grote vuren aan,
en die het gadesloegen
verbaasden zich, hoe 't kon bestaan
dat zij die pijn verdroegen.
Zij gaven zich blij in de gloed
en konden liederen zingen.
't Werd de sofisten vreemd te moed'
bij deze wond're dingen,
waar God zich in deed kennen.

- 9 Begane schande neemt geen keer,
dat zouden zij ervaren.
In plaats van lof en roem en eer
konden zij spijt vergaren.
Zij proeven steeds de bittere smaak
van 't stuk dat zij bestonden.
De Geest stelt allen aan de kaak:
het bloed uit Abels wonden
blijft Kaïns schuld verkonden.
- 10 Hun as laat in geen eeuwen af,
hij stuift naar alle landen.
Daar helpt geen grens of gracht of graf:
de Vijand staat te schande.
Die bij hun leven hen door moord
tot zwijgen heeft gedwongen,
moet na hun dood aan ieder oord
met aller stem en tongen
hen vrolijk laten zingen.
- 11 Zij zijn voor leugens niet beducht:
om 't moordwerk schoon te praten
verspreiden zij een vals gerucht;
't geweten blijft hun knagen.
Gods heiligen staan zelfs na hun dood
nog bloot aan lasteringen;
zij zeggen dat ternauwernood
de beide jongelingen
tenslotte zich bekeerden.
- 12 Laat hen maar liegen, altijd door,
't is vruchtloos ondernomen.
Wij danken God de Heer daarvoor,
zijn Woord is weergekomen.
De zomer staat nu voor de deur
de winter is vergangen:
de tere bloesems breken door.
Die dit heeft aangevangen,
die zal het ook voleinden.

tekst: Martin Luther (1483-1546)

vertaling: Cornelis M. de Vries (1923-2002)